

Vài Ý Nghĩ về Quá Khứ

Lạ thay! Mới ngày nào mình chỉ hướng mắt nhìn về tương lai, mình còn bao ước mơ, bao ham muốn, mình còn thích bao thứ mà sao nay mình lại chỉ còn hướng mắt nhìn về quá khứ, mình đã hết mơ ước, hết ham muốn, chẳng còn thích gì? Sao nay mình chỉ còn chán chường, mình không còn thiết gì nữa?

Phải chăng vì quá khứ đẹp hơn hiện tại? Phải chăng vì tương lai đã trở nên vô nghĩa? Cuộc đời trôi đi nhanh chóng quá, quá nhanh để mình kịp ý thức được sự chuyển biến của tâm mình. Mình đã đổi thay từ khi nào, nào mình có hay? Mọi biến chuyển trong tâm mình đã từ từ xảy đến, có thể đã từ lâu lắm, và đó chẳng qua chỉ là lẽ tự nhiên. Nhà Phật chẳng nói đến tính chất vô thường của mọi sự trong đời người là gì?

Nay đã đến lúc mình thích những gì mà trước kia mình không thích, làm những gì trước kia mình không làm bao giờ, yêu những gì trước kia mình chẳng yêu. Nay thì mình thích ngắm thiên nhiên, mình thích đọc sách Phật, mình muốn đi thăm viếng những chùa chiền chẳng hạn. Mình không còn thèm muốn sự giàu sang phú quý nữa. Chúc tước danh vọng mà mình đã đeo đuổi suốt một quãng dài của cuộc đời nay đã trở nên vô nghĩa. Mình nay có những vui thú bình dị, những vui thú tầm thường, quá tầm thường. Như ôm đứa cháu gái vào trong lòng, yêu nó như thể mình đã yêu người tình năm xưa. Xa nó, sao mình nhớ đến thất ruột, lâu không được gặp sao mình thấy nước mắt mình ứa ra! Đời sao bất công đến thế! Sao lại vẫn còn bắt mình có những khổ đau?

Và từ trong thâm tâm, mình thấy xuất hiện một cảm giác luyến tiếc. Luyến tiếc quá khứ, luyến tiếc một quãng đời mà mình cứ thấy đẹp. Mà nó có đẹp thật đâu? Đẹp gì khi nó mang bao nhiêu hình ảnh của sự khốn khổ, của tranh đấu bản thân, của vụng vầy, của đau thương? Hay nói cho đúng, ngoài chút hạnh phúc ngắn ngủn, ngoài dăm ba hình ảnh tươi đẹp của những giây phút sung sướng, thì cuộc đời mình nó như thế đấy! Chẳng vì thế mà Đức Phật cứ nhắc ta phải diệt khổ phải đi tìm con đường giải thoát?

Nhưng nói theo những nhà thơ, chính cái khổ nó làm cho cuộc đời mình đẹp! Có như thế thì mình mới có chút gì để nhớ lại, để luyến tiếc... Nếu cuộc đời chỉ là nhung lụa, nếu cuộc đời chỉ phẳng lặng như mặt hồ gương thì mình có gì để luyến tiếc? Phải chăng vì mình đã sống vụng vầy, đã cố gắng mà vẫn chưa đạt được những gì mình mong ước mà nay mình luyến tiếc? Phải chăng vì nay mình thấy mình bất lực?

.....

Ngày nào mình còn thờ, ngày đó mình còn vương vấn trong đầu những ý nghĩ, mình còn mang tâm tư trong lòng. Mình thêm phơi bày những ý nghĩ đó ra để cho lòng thấy nhẹ hơn, để cho bớt đi những ưu tư cứ luẩn quẩn ám ảnh mình. Thuyết nhà Phật cổ dạy mình thuyết Vô Ngã, cổ giải thích cho mình rằng không có cái Ta. Nhưng sao mình vẫn còn bị vương mắc cái ta như thế?

Hướng Dương txd